

OFFER

TONI COPPERS

OFFER

Coauteur
ANNICK LAMBERT

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Opgedragen aan Doenja De Schepper en Bert Blancke,
voor de vriendschap en het warme nest dat La Plume heet.

Dankwoord

Het is een cliché te zeggen dat je een boek nooit alleen schrijft, maar het is waar. Ik krijg ideeën cadeau van goede vrienden en familie en als schrijver ben ik dankbaar voor de lezers die hun verhalen met me delen. Ze dagen mijn eigen fantasie uit en geven me inspiratie, toch het mooiste geschenk dat je een auteur kunt geven.

Bijzondere dank dan ook aan mijn lieve vriendin Layla El Mourabit. Dankzij haar dook ik onder in het woud en zocht er naar de mysteries die zich daar schuilhouden. Dank aan *garde forestier* Maxim Malempré die met veel warmte zijn kennis en liefde voor het woud met me deelde. De Waalse gastvrijheid werd door hem alle eer aangedaan en ik denk met veel plezier terug aan onze unieke wandelingen en picknicks in het diepst van het Woud van Anlier.

Dank aan psychiater Céline Cousaert, erkend psychotherapeut in de cognitieve gedragstherapie en medisch diensthoofd in het AZ Jan Palfijn in Gent, om me inzichten te geven in de donkere krochten van het menselijke brein.

Dank aan Griet Vervinck voor haar uitstekende tekstrevisie.

‘And into the forest I go, to lose my mind
and find my soul.’

— John Muir

De wolf is in de buurt.

Het duidelijkste teken dat Alex heeft gekregen, komt van de grote zwarte raaf die aan de noordkant van het rotsmassief, bij het hoge groepje struiken aan de rand van het bos, opgewonden rondcirkelt. Met rauwe, rollende *kroa kroa's* probeert de vogel de aandacht van de wolf te trekken.

De wolf laat zich niet zien, maar Alex weet dat hij er is.

Er zijn de voorbije dagen nog andere tekenen geweest. Grote pootafdrukken in de opgedroogde modder, ovaal en met scherpe contouren van de nagels. Sporen die honderden meters lang in een rechte lijn naar de rotsen en het bos lopen. Honden dribbelen heen en weer en snuffelen in het rond, maar wolven lopen rechtdoor, doelbewust, gedecideerd.

Witgele uitwerpselen liggen goed zichtbaar op een heuveltje een paar honderd meter van zijn huidige schuilplaats. Ze zien eruit als vuile kalk door de botresten van de prooi die hij heeft verschalkt. Een ree? Een jonge gems? Alex heeft nog geen prooiresten gevonden, maar dat zegt niets.

Het is een groot mannetje van een jaar of vier, een krachtpatser, op het toppunt van zijn kunnen, en hij is nieuw in het gebied, op zoek naar een partner en een territorium.

Alex legt de verrekijker naast zich in het gras en wrijft met twee vingers over zijn gesloten oogleden. Het zonlicht was fel vandaag, zijn ogen branden van het urenlange turen. De dag loopt naar zijn einde.

Alex Berger bevindt zich al meerdere weken in de Italiaanse Apennijnen, in nationaal park Gran Sasso, op uitnodiging van een goeie kennis, Marc Daniels. Die maakte fortuin als

architect van sjeiks en andere rijken in Dubai, voor wie hij jarenlang stadspaleizen en *beach houses* mocht ontwerpen. Daniels is een man van uitersten: grote luxe in zijn penthouse aan de Vindictivelaan in Oostende, maar alleen de absolute basics hier in het Italiaanse gebergte. Hij bezit een buitenhuis in Santo Stefano di Sessanio, midden in de natuur, hoog in de bergen van Gran Sasso, op meer dan 1200 meter. Eigenlijk is ‘huis’ een veel te grootse term. Het is een refuge, een oude, simpele herdershut met stallen die de architect heeft laten opknappen en verstevigen en die hij daarna heel spaarzaam heeft ingericht. Een houtkachel waarop je kunt koken, een houten tafel met melkkrukjes, een uitgezakte leren sofa waarin je kunt wegzinken met een goed boek. Lezen is overigens het enige dat je er ’s avonds kunt doen, want er is geen internet of telefoonverbinding. Vanuit het dorpje naar het huis is het een kwartier lopen over een bergpad. De inkopen moeten met een rugzak gebeuren en het is een steile klim.

Alex Berger was ooit een gedreven commissaris bij de moordbrigade, maar dat leven ligt ondertussen al ver achter hem. De voorbije jaren knoopte hij de eindjes aan elkaar met freelance opdrachten als privédetective. Een doodlopend straatje, dat beseft hij al enige tijd. Het ligt hem niet, hij is er niet geschikt voor. Wat hij dan wel moet doen om zijn brood te verdienen weet hij niet, maar dat er dringend iets moet veranderen is ook voor hem zonneklaar. Alex’ professionele leven staat al een hele tijd stil. Hij heeft geen noemenswaardige opdrachten en geen vooruitzichten en daarom kwam hij hier naartoe, om te bezinnen. Hij heeft nood aan rust in die malle kop van hem, zoals zijn vriend Eric, de boekhandelaar, het formuleert. Eric gaf hem een stapeltje boeken mee: *Een heel leven* van Robert Seethaler, *De buitenjongen* van Cognetti en iets over een hond van Sander Kollaard. Twee boeken over het leven in de bergen en eentje over de zoektocht naar simpel geluk. Eric heeft altijd bijbedoelingen met zijn leesvoer.

Alex woont nu al een week of drie in de bergen, in totale afzondering, en vult zijn dagen met lezen, nadenken en urenlange trektochten. Het is begin november. De nachten zijn koud, overdag wordt het nauwelijks twaalf, dertien graden bij een strakblauwe hemel.

Op vraag van een lokale natuurvereniging die door Daniels wordt gesponsord, houdt Alex een dagboek bij van de dieren die hij ziet of waar hij sporen van heeft gevonden. In het begin wist hij nergens van, hij kon nog geen kippenpoot van een arendsklauw onderscheiden. Maar al snel betrapte hij zichzelf erop dat zijn speurdersinstinct werd getriggerd door die simpele vriendendienst. Ondertussen leerde hij zijn zintuigen goed te gebruiken en te speuren naar geuren of afgebroken takken, naar haren en uitwerpselen en naar pootafdrukken, ’s ochtends in de nog vochtige aarde op de paadjes. Voor zijn eigen plezier klimt hij graag ’s middags, maar voor de dieren trekt hij iedere ochtend bij het eerste licht of laat op de dag naar buiten, op zoek naar sporen van de bruine beer en, vooral, van de wolf. Ze zijn zeldzaam in deze streek en de solitaire jager staat hoog op het lijstje van de natuurvereniging.

Vandaag volgde Alex een raaf, een uit de kluiten gewassen exemplaar met een vleugelspanwijdte van ruim een meter die nu vreemde capriolen maakt boven een groepje struiken tegen de rotsen. Waar raven zijn, zijn wolven: het is een oud gezegde in het dorp. Als een raaf vanuit de lucht een gewond dier ziet, gaat hij op zoek naar de wolf. Hij probeert diens aandacht te trekken en hem naar de juiste plek te leiden. Als de wolf klaar is met eten, zijn de restjes voor de raaf.

Maar de wolf vertoont zich vandaag niet.

Alex zet de verrekijker opnieuw voor zijn ogen en speurt de omgeving af. Hij zit tegen de wind in, veilig voor de scherpe neus en spitse oren van de wolf.

Hij is zo geconcentreerd in zijn zoektocht dat hij de tijd uit het oog verliest, tot hij een goed uur later een paar keer na elkaar

rikt van de kou die uit de grond opstijgt en beseft dat het laat is, te laat. Hij vloekt, hij is veel te lang op deze plek gebleven.

Alex springt recht, grabbelt zijn spullen bij elkaar en vertrekt. Hij haast zich terug in de richting van de ondergaande zon, de richting waar de refuge staat. Het duister valt snel hier in de bergen en in het donker je weg terugvinden staat gelijk aan zelfmoord, met alle ravijnen en steile hellingen waar hij langs moet. Het duister kruipt vanachter de boomtoppen en begint het landschap op te vullen. Het wordt steeds kouder.

Alex begint te rennen. Hij struikelt tot twee keer toe over stenen die links en rechts van het smalle pad liggen terwijl hij de omgeving scant en zoekt naar aanwijzingen, naar bekende uitzichten, naar vreemd gevormde rotsen die hij in het uitdovende licht nog zou kunnen herkennen. Hij onderdrukt een opkomend gevoel van paniek. Het bergmassief rondom hem heeft opeens alle aantrekkelijkheid verloren en hij voelt zich op een vreemde manier bedreigd.

Het wordt nu echt donker.

Hij speurt koortsachtig naar het juiste pad, naar de weg die naar zijn hut leidt.

2

Als Jean-Philippe Lamotte maar één reden zou mogen geven voor zijn eindeloze liefde voor het Woud van Anlier, dan is het de stilte. Om precies te zijn: de stilte van de vroege ochtend, wanneer de wereld nog geen lawaai maakt en de mensen nog niet door elkaar krioelen als rode mieren in een dennenbos.

Deze prachtige, koude ochtend in de herfst, met de nevel die als bruidssluiers tussen de bomen hangt, maakt de *garde forestier* extra gelukkig.

Als men hem vraagt wat hij nu precies voor de kost doet, zegt hij met een enigmatisch glimlachje dat hij woudhelper is. Hij houdt van het woord. Vroeger, toen zijn carrière pas begonnen was, weidde Jean-Philippe graag uit over de vele taken die een *garde forestier* als gerechtelijk inspecteur allemaal op zich moet nemen. Hij is een stukje politieman en een stukje boswachter, hij zorgt voor de ordehandhaving voor zover nodig en hij regelt de afspraken voor de bosbouw en de jacht. Allemaal juist en allemaal belangrijk, zeker toen, in de ogen van een ijverige, pasbenoemde inspecteur in dit stuk van het immense Forêt d'Anlier.

Sinds vele jaren echter zegt Lamotte simpelweg dat hij woudhelper is. Voor een man die zielsveel van het bos en de dieren houdt, is het een passende omschrijving.

Jean-Philippe Lamotte heeft een kwartier geleden zijn mosgroene Land Rover laten staan en loopt tevreden hummend door een oud stuk van het woud. Hij heeft hier een maand geleden bomen gemarkeerd omdat er marters in wonen. Hij wil checken hoe het hen vergaat.

Als hij langs een hoopje kleren loopt, realiseert hij zich eerst niet eens wat hij precies ziet. Een wit hemdje, helemaal gescheurd. Een gebreid, zonnebloemgeel vestje. Een jeans.

Pas als hij registreert dat er ook nog een slipje en twee zwarte laarzen bij de kleren liggen, beseft Jean-Philippe waar hij precies naar kijkt. In een reflex laat hij de draagriem van zijn jachtgeweer van zijn schouder glijden en grijpt het wapen stevig vast. Als hij voorzichtig voorbij een struik loopt en het tafereel voor zich ziet, slaat zijn hart enkele tellen over.

Maanden later zal de *garde forestier*'s nachts nog schreeuwend en bezweet wakker worden door wat hij hier op deze herfstochtend voor ogen krijgt.

Het naakte lijk van een meisje, liggend op een boomstronk in het midden van het woud, haar armen en benen om de stam gedrapeerd.

3

Als Alex terugkeert van zijn middagwandeling, staat de jongste zoon van de boer hem op te wachten. Hij is twaalf, een schriële jongen met een verlegen blik.

'Er is telefoon voor u.'

'Sta je hier al lang?'

'Een kwartiertje.'

De boerderij ligt lager in het dal en beschikt, in tegenstelling tot Alex' refuge, wel over een vaste telefoonlijn.

Hij volgt de jongen langs het smalle, kronkelende pad dat door de jaren heen is uitgesleten door de hoeven van talloze schapen. De boerenzoon dartelt naar beneden en Alex heeft moeite om zijn tempo bij te houden. Hij loopt trager dan gewoonlijk: in zijn paniek om voor het vallen van de nacht in de refuge te geraken, heeft hij gisterenavond zijn enkel lichtjes verstuikt.

Hij sjokt tot aan de oude woning waar de boer vanop een grote stapel in zwarte wikkelfolie verpakte hooibalen naar hem wuift en hem iets toeroept wat Alex niet verstaat, door de keuken naar de hal waar een wit, modern ogend telefoon-toestel op een tafeltje staat, met de hoorn ernaast.

Het is Marc, denkt Alex, of iemand die Marc en hem goed kent, want alleen de architect weet hoe hij Alex kan bereiken. Door die gedachte meent hij al te weten wie het is.

'Dag Sara,' zegt hij.

Ze reageert niet eens verbaasd.

'Ik heb je hulp nodig,' antwoordt ze zonder enige inleiding.

Sara Cavani, hoofdinspecteur bij de Brusselse recherche maar de laatste jaren vooral actief bij de Belgische afdeling

van Interpol, is Alex' beste vriendin. Zijn enige vriendin om precies te zijn. Hij is nooit het soort man geweest dat zich makkelijk openstelt voor anderen, mannen noch vrouwen, en omgekeerd mist hij de sociale vaardigheden om anderen voor zich in te nemen of ervoor te zorgen dat ze tenminste enige interesse in hem betonen. Toen Camille nog leefde was het anders, toen kon hij schuilen achter haar. Ze had empathie en humor voor twee. Camille kon met een wildvreemde een praatje slaan bij het diepvriesvak in de supermarkt en oprechte interesse tonen terwijl Alex erbij stond als een ijspegel en nooit wist wat te zeggen.

Toen Camille nog leefde, was alles gewoon anders.

De afgelopen jaren was Sara niet alleen zijn beste vriendin, maar af en toe ook wat meer. Als de huidhonger en de eenzaamheid voor beiden te groot werden, sliepen ze samen. Dat is nu voorbij. Sara heeft sinds kort een vriend en het lijkt serieus.

'Het is hier alle hens aan dek,' zegt Sara. 'We zijn op routinedagen al onderbezet, maar nu...'

Alex zwijgt. Hij kijkt naar een jonge pup die op de keukenvloer met een balletje speelt en daarbij de gekste tuimelingen maakt en hij denkt: 'hier', daarmee bedoelt ze dus 'daar', de stad, Brussel, en meteen vult zijn hoofd zich met hinderlijke geluiden van drukte en verkeer en de geur van uitlaatgassen. Er is vannacht een onweer over de bergen getrokken en vanochtend, bij zonsopgang, heeft het kort maar fel geregend. Alex is meteen na het opstaan tot aan een richel gelopen en heeft minutenlang alleen maar om zich heen gekeken en de bijna zoete aardgeur opgesnoven van dikke regendruppels op droge grond.

'Ben je er nog?' vraagt Sara.

'Ja. Je zei dat je mijn hulp nodig had.'

'De dochter van een hoge pief bij de Europese Commissie is vermoord. Caroline Bingenheim, een Luxemburgse. Ze is in het Woud van Anlier gevonden. En ze is niet de eerste, Alex:

vijf jaar geleden werd daar ook al een jonge vrouw vermoord, een meisje nog eigenlijk. De omstandigheden waren identiek, maar de MO verschilt lichtjes. Tussen die eerste moord en deze zijn nog eens twee jonge vrouwen vermist in datzelfde woud en nooit meer teruggezien. Ik word verondersteld een taskforce te leiden, maar ik heb nog niet eens een team. Wil je helpen?'

'Ik zoek naar een grote wolf, Sara. En ook wel naar een bruine beer. Ik heb eergisteren een pootafdruk en wat uitwerpselen gezien, ik denk dat ik eindelijk weet waar ik hem kan vinden.'

'De beer of de wolf?' Ze wacht niet op zijn antwoord, zegt: 'Het is een los baantje, Alex. Adviseur bij Interpol, het betaalt niet slecht en bovendien is alles beter dan wat je vandaag verdient, toch?'

Wat zo goed als niets is, dat weet ook Sara. Het enige dat van Alex wordt gevraagd als privédetective, of zo voelt het alleszins aan, is dat hij mensen moet betrappen, hetzij op hun werk, met hun handen in de kassa, hetzij in een hotelkamer in de armen van hun minnaar of minnares, en in beide gevallen weigert hij zijn medewerking.

'Je mag daar niet te lang in je eentje blijven, Alex,' zegt ze opeens veel zachter. 'Een beetje afzondering is goed, maar ik wil niet dat je eenzaam wordt.'

Ik ben hier niet eenzaam, wil hij haar antwoorden, ik heb de stilte en de bergen en al die dieren om me heen. Geen mensen, maar dat vindt hij niet erg. De mens is het enige zoogdier waar Alex steeds moeilijker mee overweg kan.

'Kom je dan?' vraagt ze.

'Waar ligt dat woud?'

'Onder Bastogne. Zowat de hele zuidoostelijke punt van België, tot aan de Luxemburgse grens. Ik ben er een jaar geleden op weekend geweest, het is er erg mooi.' Ze zucht. 'Het is niet normaal, Alex. Als je de foto's van de plaats delict ziet, denk je aan het decor van een of andere horrorfilm.'

‘Vertel.’

‘Ze lag volledig naakt uitgestald op een boomstronk in het midden van het bos, op een plek waar wandelaars niet mogen komen. Al haar kleren lagen wat verder op een stapeltje. Ze is ’s ochtends gevonden door de boswachter, een grote meevaller voor de patholoog-anatoom want ze was na één nacht al aangevreten door de vossen.’

‘Is ze misbruikt?’

Als Alex zichzelf de vraag hoort stellen, weet hij dat zijn beslissing genomen is. Ook Sara heeft dat begrepen. Ze probeert de opluchting uit haar stem te weren.

‘Ja. En gewurgd. Net als die andere jonge vrouw, Laura Keyzer, vijf jaar geleden, maar die heeft de dader om een of andere reden na de moord opnieuw aangekleed. Wat er met die twee vermiste meisjes is gebeurd weten we niet, maar ik vrees het ergste. Zoals ik al zei, het is een erg groot bos.’

Alex reageert niet.

‘Zie ik je dan morgen?’ vraagt Sara.

‘Overmorgen,’ antwoordt Alex. ‘Ik heb hier geen auto, Sara, ik ben met de trein gekomen. De buurman brengt me wel naar het station.’

‘Prima, dan heb je veel tijd onderweg. Er is een reeks podcasts die je moet horen,’ zegt ze. “De verdwenen meisjes van Anlier”, een project van twee Gentse studenten. Hun podcast heet “Het mysterie”, ze doen het al een tijdje en ze zijn populair, maar het groeit hun een beetje boven het hoofd heb ik de indruk, zeker nu met hun nieuwe reeks over de verdwenen meisjes.’

‘Ik heb hier geen internet en geen gsm-verbinding,’ zegt Alex.

En geen zin, wil hij eraan toevoegen, maar hij zwijgt.

‘Dan kun je enkele afleveringen downloaden zodra je in de trein zit,’ antwoordt Sara gevat. ‘Ik stuur je via mail ook nog wat foto’s en stukken uit het dossier. Zie het als een voorbereiding

op je nieuwe opdracht. Ik denk dat je zelfs je reiskosten kunt declareren, mijn budget is nogal ruim. Dat is zowat het enige voordeel als je met de Europese Commissie te maken hebt.’

De deur naar de binnenplaats en het erf staat open. Het is een zonnige dag, het licht buiten is helder en fel en hij hoort gelach en diepe mannenstemmen.

‘En Alex?’

‘Ja.’

‘Dank je,’ zegt Sara.

Terwijl de trein door het zuiden van Toscane dendert, kijkt Alex naar het landschap dat voor hem wordt uitgerold. Rijen cipressen die krom staan van de wind, vergezichten in geel en groen en bruin, dorpjes onder een scherm van oranje dakpannen. Een flits van groepjes mensen op een perron. Daarna, hogerop in Italië, de rust van enorme weiden met grazende koeien, afgewisseld met de opvallende lelijkheid van voorsteden en autosnelwegen die zich als spaghettislierten door elkaar slingeren.

Hij drinkt van een flesje mineraalwater en denkt aan zijn vriend Eric, de uitbater van boekhandel Kafka in Oostende, de stad waar Alex twee jaar geleden is gestrand. Op de vlucht voor herinneringen, voor de drukte en het lawaai van de grote stad, maar vooral voor zichzelf, beseft hij ondertussen. Als hij aan Eric denkt, gaan zijn gedachten automatisch ook naar Sara. Ze hebben een sterke band met elkaar. Alle drie hebben ze een persoonlijk drama meegemaakt dat zo diep heeft gesneden dat ze het nooit helemaal verwerkt hebben. In het begin waren ze verenigd in rauw verdriet, drie gekneusde zielen die geen woorden hadden om te vertellen hoe ze zich voelden en alleen maar troost vonden in de stilte bij elkaar. Naarmate de tijd verstreek en het gemis stukje bij beetje een plaats kreeg, had de vriendschap hen ondertussen met elkaar verbonden. Vandaag vertrouwen ze elkaar blindelings.

Alex legt zijn telefoon op het uitgeklapte treintafeltje en pakt zijn oortjes. Hij heeft gedaan wat Sara hem vroeg en de eerste aflevering van de podcast 'De verdwenen meisjes van Anlier' op zijn telefoon gedownload. Die dateert van drie maanden geleden.

De podcastmakers heten Ada Fonteyn en Sam Hennes en ze kennen elkaar goed, zo te horen. Alex schat hen midden twintig. Ze zijn geen koppel, vertellen ze zelf, maar wel boezemvrienden. Het duurt een tijdje voor ze bij het onderwerp aanbelanden: in de eerste tien minuten heten ze elkaar en de luisteraars uitgebreid welkom terwijl ze ondertussen een fles, glazen en een doos koekjes doorgeven. Sara heeft hem gewezen op de populariteit van de podcast en daarom verwachtte Alex onbewust een zakelijk, professioneel gemaakt verhaal, maar wat hij hier hoort, klinkt eerder als het relaas van twee vrienden die in de kroeg of thuis in de tuin zitten en vertellen over wat ze ontdekten hebben. Vreemd genoeg zorgt die losse, ongedwongen sfeer er net voor dat hij aandachtig luistert: de beide studenten brengen hun verhaal alsof het over een vriendin van hen gaat en die betrokkenheid werkt.

‘Right, zullen we eraan beginnen?’ zegt Ada. ‘De eerste aflevering over een nieuw mysterie vandaag, namelijk een nooit opgehelderde moord en twee mysterieuze verdwijningen.’

‘En alle drie vonden ze plaats in het Woud van Anlier,’ vult Sam aan, ‘een van de weinige echte wouden die we nog hebben, diep in de Ardennen.’

Alex kijkt ondertussen uit het raam. Hij ziet lege weiden en akkers voorbij zoeven terwijl de podcastmakers eerst de streek en het Woud van Anlier situeren. Ze gebruiken jongerentaal, ze vertellen met veel schwung en om de haverklap valt er bij een van beiden wel een Engels woord of uitdrukking, maar hij is wel meteen mee met hun verhaal.

Uiteindelijk staat Ada stil bij de eerste moord, die op de zeventienjarige Laura Keyzer.

‘Op zaterdag 25 juni 2017 om veertien uur is Laura vanuit het vakantiehuis van het gezin in het dorpje Suxy vertrokken om te gaan hardlopen. Dat was niet ongevoel, Laura was heel sportief. In Leuven, waar het gezin Keyzer woonde, was ze aangesloten bij een atletiekclub. Voor Laura begon de

zomervakantie: ze moest alleen nog haar rapport ophalen en haar echte leven kon beginnen. Maar het liep allemaal zo verschrikkelijk anders.’

Haar vriend Sam neemt over.

‘Het gezin Keyzer – vader Hans, moeder Hannelore en Laura – had al jaren een vakantiehuis in het dorp en ze gingen er bijna elk weekend heen. Laura was een sportieve boekenwurm, het eerder brave type dat liever met haar ouders door de bossen wandelde dan uit te gaan.’ Sam grinnikt. ‘Maar zoals de meeste brave meisjes had ze ook wel haar geheimen. Wat Laura niet aan haar ouders vertelde, was dat ze niet zomaar ging joggen. Ze had een date met haar vijftientigjarige vriend, de jonge gemeentewerker Carlo Simons, bij het stuwmeer ten zuiden van Suxy. Laura en Carlo kenden elkaar al lang: Carlo’s moeder, een alleenstaande vrouw met twee kinderen, had er destijds ook een vakantiehuis. Carlo werd trouwens niet alleen op Laura verliefd maar ook op het dorp, hij ging er als volwassen man ook wonen. Hij betreft een huis net buiten het dorp en werkt voor de groendienst van de gemeente, wat daar in de Ardennen wil zeggen dat hij zowat de hele dag in de bossen rondloopt.’

‘Ja,’ valt Ada in, ‘toen ik dat tijdens de voorbereiding voor het programma las, had ik al zoiets van: *girl*... Ik bedoel, hij...’

Sam onderbreekt haar.

‘Effe wachten, laat ons eerst het verhaal situeren en dan over de rest vertellen, goed?’

‘Check. De auto van Carlo stond dicht bij het stuwmeer geparkeerd en volgens zijn verklaring wachtte hij op Laura,’ gaat Ada verder. ‘Het is een traject van net geen vijf kilometer, de aardeweg loopt voornamelijk door het woud. Laura zou echter nooit aan het stuwmeer arriveren. Twee uur na haar vertrek, dus rond vier uur ’s middags, begon Carlo te vermoeden dat er iets mis was.’

‘Want je moet weten, en dat is belangrijk als we aan de aflevering over het onderzoek komen...’

‘Ah, juist, geen telefoon!’

‘Je moet weten dat er in dat dorp en in de bossen eromheen geen gsm-ontvangst is, dus Carlo kon Laura niet bereiken en haar ouders konden dat ook niet. Carlo werd ongerust. Hij is sowieso al een onzekere jongen en met zijn...’ Ada aarzelt. ‘Vertel ik al iets over Carlo’s aandoening of hoe je dat ook noemt?’

‘Nee, stresskip, je wil te snel vooruit!’

Ada gniffelt. ‘*Anyway*, Carlo verklaarde later, in zijn eerste schriftelijke verhoor, dat hij uiteindelijk om halfvijf naar huis is gereden en daar heeft gewacht tot Laura langs zou komen. Hij wist dat haar ouders vierkant tegen hun relatie waren: Hans Keyzer had al gedreigd om stappen te ondernemen omdat Laura nog net minderjarig was, dus *no way* dat hij even langs het weekendhuis van Laura zou kunnen rijden om uit te vissen waarom ze niet was komen opdagen.’

‘Om zes uur gingen Hans en Hannelore met de auto op zoek naar hun dochter. Ze parkeerden aan het pad dat Laura meestal nam voor haar loopsessies en stapten vanaf daar het hele traject. Om acht uur heeft vader Hans de politie gebeld. Drie dagen later werd haar lichaam door een wandelaar diep in het woud gevonden.’

‘En wat hij ziet als hij haar vindt,’ zegt Sam, ‘dat is echt *stuff* voor een horrorfilm. Vreselijk.’

‘Maar dat vertellen we jullie in de aflevering over het politieonderzoek,’ komt Ada tussen. ‘Vandaag concentreren we ons op Laura en haar ouders, want dat is, goh, jongens toch...’

‘Ja, hé? Echt erg...’

‘Haar vader, Hans Keyzer, vindt dat de politie veel te traag werkt en begint zelf naar de moordenaar van Laura te zoeken. Dat wordt echt een obsessie voor hem.’

‘Maar haar mama, Hannelore, gaat er helemaal aan onderdoor, die krijgt de dood van haar dochter niet verwerkt.’

‘Tja, hoe zou je zelf zijn...?’

Als het over moordzaken gaat is Alex politiejargon gewoon en hij fronst af en toe de wenkbrauwen bij de speculaties van de podcastmakers. Maar hij moet ook toegeven dat ze het verhaal heel toegankelijk brengen. Bij beide makers hoort hij een onmiskenbaar Gents accent in hun taal, maar het is wellicht net die spontaniteit die voor hun succes zorgt. Als ex-commissaris weet Alex beter dan wie ook hoe mensen kicken op moordverhalen. Toen Camille vroeger dinertjes voor vrienden organiseerde, moest hij vaker dan hem lief was het bezoek ontgoochelen dat alles wou weten over een bloederige case die volop in de belangstelling stond.

Alex luistert naar de rest van de podcast terwijl hij een notitieboekje en een bruine papieren zak uit zijn reistas haalt. De buurman heeft hem niet alleen naar de trein gebracht, maar ook proviand voor de reis meegegeven. Terwijl hij van het zelfgebakken brood en de boerderijkaas eet en afwezig naar buiten staart, noteert hij af en toe een naam of een zin.

‘In de volgende aflevering voeren we de hoofdrolspelers op,’ zegt Ada Fonteyn. ‘Waren er meteen verdachten? Reken maar van *yes*.’